

kakor bi bil on sam vse to delal. To se zna, da ni mogel umeti, kako je vse to na njegov vrtec prišlo, in kdo je vse to zasadil. Ko je bil sinoči še na vrtcu, ni bilo še nič od tega.

Iz začetka si je mislil, da so to njegovi starši naredili, hotèč ga iznenaditi, ali tudi njegovi starši in nihče pri hiši ni znal o tem ničesar povedati.

Naposled pozvè Lukec od sosedovih, da mu je to veselje napravil njegov tovariš Stépanek, ki je zjutraj rano na njegovem vrtcu bil in so ga videli cvetice saditi.

Od sih dob sta se Lukec in Stépanek še bolj ljubila; bila sta si prijatelja, kakoršnih je malo na svetu. Obljubila sta si, da si hočeta drug drugemu pomagati v potrebi ter vedno imeti pred očmi besede dobrega učitelja, ki jima je večkrat dejal:

„V potrebi se poznajo pravi prijatelji.“ (Po „Golubu.“)

Slaba trgovina.

Po velicih mestih, recimo kakor je na Angležkem London, dobé se različni ljudjé. Tu živé ljudjé, ki so preveč varèni, ki preveč ljubijo denarje, ki jim je denar čez vse na svetu, dobé se pa tudi zapravljivci, ki zapravijo vse, kar si prislužijo. A tudi tacih ljudi se ne manjka po velicih mestih, ki bi za cekin ali bodi si za katero koli zlato ali srebrno stvar storili največjo hudobijo na svetu.

In tacih hudobij, ljubi moji otroci, dogodí se v velicih mestih čez leto in dan precejšno število.

Poslušajte, naj vam povem, kar mi je pripovedoval neki jetnišničar, ki je to, kar je meni pripovedoval, slišal od dotičnega hudobneža samega.

Nek kralj in mnogo odlične gospóde in gospá se je zbralo necega poletnega dné v prekrasnem kraljevem vrtu. Podolgaste, na vse strani s cveticami prepletene stezice so bile napeljane po vsem vrtu tjá do zelenega gozda, ki je bil prilično daleč od kraljeve palače. Zunaj vrta je bilo tudi tacih ljudi, ki niso hoteli potrošiti nekoliko goldinarjev, ter so tu sem prišli samo zaradi tega, da bi videli kralja in njegovo družino.

Nebrojna množica ljudi se je sprehajala po vrtu tja do zelenega gozda užé pozno popóldne.

V istem času stopi nek še precej dobro oblečen človek s samokresom (pištolo) v roci pod neko drevo v gozdu, ter sam v sebi reče: „Nekdo mora tukaj memo priti.“

In res, ne dolgo da pride po istem potu nek gospod, kateremu je roka sijala od zlatih prstanov, ter niti najmanjšega zlá ne slutèč, stopi pod ravno ono drevo, da si v senci malo odpočije.

V tem trenutku stopi izza drevesa človek, nagnè se k gospodu, izvleče izpod suknje samokrés, nastavi ga gospodu na prsi, ter ga prosi, da naj molčí, ker neče, da bi kdo njiju razgovor slišal.

Pač ni nič prijetnega, kadar se kdo razgovarja s človekom, ki drží samokrés v roci.

„Življenje mi je najljubše,“ mislil si je gospod, „in bolje je, da zgubim prstane nego li prst sam,“ — in tako je gospod obljubil neznanemu človeku, da hoče molčati.

„Prosim vas, gospod, začne neznani človek, „prodajte mi svojo zlato uro; dobro vam jo hočem plačati. Naš domači cerkvenik (mežnar) vsak čas uro na farnem zvoniku drugače ravna, in na solnčnej uri so vse številke, takó zamazane, da človek res nikoli ne zna, koliko je ura.“

Rad ali nerad moral je gospod tujemu človeku prodati uro za takó majhene denarje, s katerimi bi si v gostilnici niti večerje plačati ne mogel. Ravno takó je hudobnež pokupil od gospoda vse njegove zlate malenkosti, ki jih je videl na njegovih rokah, srajci i. t. d. Pogajajóč se, ali bolje rečeno, razgovarjajoč se z gospodom in štejóč mu denarje, držal je malopridnež z levo roko samokrés, ki je bil vedno namérjen na gospodove prsi. Gospod je komaj dihal od strahú ter komaj čakal, da bi bilo užé konec temu strahovitemu prizoru.

Ko je potepuh užé vse boljše stvari pokupil od gospoda, reče mu: „A zdaj vas prosim, gospod, da bi tudi vi nekoliko stvari kupili od mene.“

„Pokažite, kaj imate,“ reče gospod ves blede od strahú.

Hudobnež izvleče nekoliko drobnósti, ki jih je bil v mestu nakupil za majhen denar, ter jih ponudi gospodu, da bi jih kupil.

Gospod je moral vse te malovredne stvari od nesramnega človeka za drage denarje kupiti, kajti bal se je, da drugače hudobnež vsak čas samokres sproži v njega.

Ko naposled razbojniku od njegovih stvari ne ostane družega nego samokrés, ki ga je še vedno držal v roci, ter je čutil, da ima gospod še nekoliko cekinov pri sebi, reče mu: „Gospod! evo vam še poslednje stvari, ki jo imam na prodaj. Nate, kupite še samokres. Ta samokres je najboljši izdelek prvega puškarja v Londonu. Ne lažem se, ako rečem, da je med brati vreden 4 cekine.“

Gospod ves zavzet nad tako ponudbo, vzame hitro svoje cekine, ter plača hudobnežu tudi samokrés.

„Da bi imel le samokrés v roci, — potlej mi je lahko za moje stvari!“ mislil si je gospod.

In razbojnik je oddal samokrés gospodu.

Zdajci skoči gospod po konci, kakor da bi bil obseden, ter zavpije: „Hudobnež! takój mi daj moje stvari nazaj, ako ne, pri tej priči si mrtev!“ — to rekši naméri samokrés proti hudobnežu.

Ali razbojnik tebi meni nič naglo otide v gozd, poslovivši se od gospoda z besedami: „Le streljajte, gospod, kolikor vam drago, ne bojim se, — ker samokrés ni nabit.“

Gospod osupne ter vidi v svoje še večje začudenje, da samokrés res ni nabit.

Zviti tat je v tem užé davno peté odnesel, a prevarjeni gospod otide popolnem oropan domóv.

Iz te pripovedi se vidi, kako hudobni so nekateri ljudjé na svetu in kako mora človek páziti, da ne pride tacim ljudém v roke.